

Podívala jsem se na ni: drobná, roztomilá, vypadá dětsky. *Čím si prošla?* Sama jsem měla těžké dětství, protože jsem jako malá ztratila matku, ale neměla jsem ponětí, jaké zkušenosti má Destiny. Byla zranitelná a z výcviku ohledně ochrany dětí i ze sledování zpráv jsem věděla, že u zranitelných dětí hrozí další zneužívání. Proč vlastně ti muži Destiny chtěli? Narůstalo ve mně temné podezření. Vzpomněla jsem si na tátu, který se zřídky k něčemu vyjadřoval, ale teď prohlásil, že z toho pro Destiny nekouká nic dobrého. Vrátil se mi pocit, že jsem narazila na něco hodně zlého.

Zatímco jsem si ale dělala starosti, Destiny mě vrátila do reality prostým prohlášením: *Slečno, poslouchejte, protože nemám moc času!* Pronesla to drze. Nedovolovala jsem studentům, aby se mnou takhle mluvili, ale Destiny měla právo přimět mě k soustředění.

V tu chvíli se náš vztah malinko změnil. V jistém směru se Destiny stala *mou* učitelkou: ona byla nožikem, který mi umožnil otevřít ústřici a podívat se dovnitř. Tam jsem uviděla prohnité maso zvrácené společnosti, ale navzdory všemu, co následovalo a co jsem ztratila, ničeho nelituji, protože jsem našla Destiny, vzácnou a drahocennou.

A když na to přijde, žádala jen o malou pomoc.

Chtěla, abych ji odvezla čtyři míle autem. Svěřila mi, že tam žije její teta, která souhlasila, že ji vezme k sobě. Má volný pokoj a prý vždycky chtěla, aby se k ní Destiny nastěhovala. Tam ji hledat nebudou. Členové gangu ani nejsou odsud. Budou si myslet, že utekla, a zapomenou na ni.

„Slečno,“ pokračovala dál, „se sociálními pracovníky a policií už jsem to vzdala. Chci jenom zmizet. Nechtěla byste snad to stejný?“

Ano, chtěla bych mít možnost utéct.

Vzpomněla jsem si na měsíc, kdy jsem nastoupila do školy. Tehdy tam byl ohromný rozruch kvůli učitelce Daisy Ruthbové, která uprostřed bouřky vzala do auta jednoho studenta.

Míjela ho, když padaly kroupy, blýskalo se a zvedal se víchř. Odvezla chlapce domů k jeho rodičům, zazvonila u dveří, předala ho, přijala od chlapce i jeho rodiny vděčné poděkování, a tím to mělo skončit. Jenomže se to nějak dověděli ve škole, rozpoutal se hrozný povyk, a kdyby nezasáhly školské odbory a zmíněná rodina, Daisy by dostala vytýkácí dopis.

Tohle mi připadalo jako stejný případ, kdy jako by pravidla převládala nad zdravým rozumem. Pouze nebezpečí bylo tentokrát skutečnější – dodávka, puška, gang, který chtěl zjevně svému „Cukrouškovi“ ublížit. Jestliže Destiny neodvezu tam, kam se chce dostat, zmocní se jí ti chlapi. Ať už s ní mají jakékoli úmysly, bylo by to pro ni určitě mnohem horší než krupobití. Hrozná pravda je, že bych se nikdy nedověděla, jestli jsem ji odmítla oprávněně. Nikdy bych nezjistila, jestli utekla a dostala se k tetě, nebo utekla a oni ji našli. Věděla bych jenom, že zmizela. Nikdy bych ji už nezahledla ve své třídě. Zůstala by po ní prázdná židle, která by mi připomínala, jak jsem vlastní pověst nadřadila jejímu bezpečí.

Pokud bych ji neodvezla, pramenila by z toho jediná výhoda – mohla bych si říkat, že po profesionální stránce jsem udělala správnou věc. Nikdo by o tom ovšem nevěděl. Všichni by se dověděli jenom to, že Destiny už do školy nechodí, zkontaktovali by dětský domov a tam by jim potvrdili, že zmizela. Jak moc se pátrá po pohřešované dívce z dětského domova? Uvažovala jsem, kolik dětí se asi každý rok ztratí.

Rychle jsem se podívala na Google. Vyjekla jsem tak hlasitě, že ke mně několik poblíž sedících žáků zvedlo zrak, stačilo ovšem, abych přimhouřila oči, a hned zase sklopili hlavu a pokračovali v práci. Každý rok utečou z náhradní rodinné péče dva tisíce dětí. Mnohé z nich se stanou terčem různých gangů. Ve zprávě se psalo, že jedno z pěti se stane obětí sexuálního zneužívání. Vzpomněla jsem si na ten slizký jazyk a vybavila si i plakat, na němž se loni pátralo po jakési dívce. Teď na mě místo ní hleděla tvář Destiny.